

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **ASTRID T.M., a. s.**, se sídlem U průhonu 10/700, Praha 7, zastoupen Mgr. Markétou Kloučkovou, advokátkou se sídlem Vinohradská 37/938, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Detecha, chemické výrobní družstvo**, se sídlem Husovo nám. 1208, Nové Město nad Metují, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2009, č. j. 5 Ca 2/2007 –115,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2009, č. j. 5 Ca 2/2007 - 115, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 10. 6. 2009, č. j. 5 Ca 2/2007 – 115, zamítl žalobu podanou žalobcem **ASTRID T.M., a. s.**, proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 11. 2006, sp. zn. O-358449, jímž byl zamítnut rozklad žalobce a v celém rozsahu potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 6. 1. 2005, sp. zn. O-358449, kterým byla zamítnuta žalobcova přihláška ochranné známky ve znění „**ASTRID Jelení lůj**“ na základě ustanovení § 6 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (dále jen „zákon o ochranných známkách“) ve spojení s ustanovením § 22 téhož zákona. Městský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že žalovaný v napadeném správním rozhodnutí dovodil, že přihlašované označení „**ASTRID Jelení lůj**“ obsahuje slovní prvky „**Jelení lůj**“, které jsou shodné s dříve registrovanou slovní ochrannou známkou chemického výrobního družstva **Detecha**, a proto by se mohl spotřebitel domnívat, že zboží opatřené přihlašovaným označením pochází od hospodářsky propojených subjektů. Přihlašované označení tak

obsahuje slovní prvky, které mohou vést k záměně tohoto označení se starší ochrannou známkou jiného vlastníka. Městský soud proto v projednávané věci dospěl k závěru, že pokud je starší známka celá obsažena v přihlašovaném označení a představuje dva z jeho tří slovních prvků a navíc je přihlašována pro podobné nebo shodné výrobky, mohou tyto shodné slovní prvky vést k záměně přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou jiného vlastníka. Městský soud proto neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala společnost ASTRID T.M., a. s., (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel především namítl, že městský soud nesprávně posoudil otázku správního uvážení žalovaného ohledně zaměnitelnosti starší ochranné známky „Jelení lůj“ majitele Detecha a přihlašovaného označení „ASTRID Jelení lůj“ stěžovatele. Správní soud zcela nedostatečně a v rozporu se zákonem přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i úvahu žalovaného a nezhodnotil všechny skutečnosti, které jako žalobce žalovanému vytýkal již v průběhu správního řízení. Nesouhlasí též s aplikací ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochranných známkách na projednávaný případ, neboť toto ustanovení nelze použít. Městský soud, aniž by zkoumal úvahu žalovaného, se omezil na pouhé opakování argumentů žalovaného, který přihlášku požadované ochranné známky zamítl. Správní soud tak zcela převzal závěr žalovaného správního orgánu, že shodný slovní prvek „jelení lůj“ může vést k záměně, neboť je schopný vyvolat mylný dojem o hospodářském propojení dotčených subjektů (dále však již úvahu žalovaného nezkoumal a shledal ji dostatečnou). Třeba ovšem poukázat na skutečnost, že již opakovaně ve správním i v soudním řízení namítal vadnost této úvahy, již spatřuje především v tom, že žalovaný správní orgán nepoužil při hodnocení zaměnitelnosti obou označení úvahu, která se vžila při posuzování otázky zaměnitelnosti a omezil se na pouhé konstatování, že takové označení je schopné vyvolat mylný dojem u spotřebitele. Žalovaný správní orgán v takových případech však má standardně vycházet z několika hledisek; jedná se především o hledisko vizuální, fonetické a významové. Nutné je i přihlédnout k celkovému dojmu, jakým mohou dotčená označení působit na průměrného zákazníka na trhu. V tomto ohledu sice úvahu žalovaného správního orgánu očekával, ale v napadeném rozhodnutí se jí nedočkal. Ani správní soud napadené rozhodnutí z hlediska těchto argumentů nezkoumal. Pouhé konstatování tohoto soudu - ohledně schopnosti označení vyvolat mylný dojem u spotřebitele - však nemůže být základem pro závěr, že obě označení jsou zaměnitelná. Tento názor na chybný postup městského soudu podporuje i judikatura Evropského soudního dvora ve věci PUMA v. Sabel C-251/95. Přihlašované označení obsahuje dominantní a distinktivní prvek ASTRID, který je schopný jednoznačně odlišit výrobky; z hlediska fonetického a vizuálního je dominantní prvek ASTRID umístěn na prvním místě a je spotřebiteli vnímán přednostně (vzhledem k dlouholeté tradici na tuzemském trhu). Ačkoli přihlašované označení obsahuje starší ochrannou slovní známkou, přesto není zaměnitelné s touto ochrannou známkou, neboť je vnímáno jako označení kosmetických přípravků řady ASTRID. Na základě uvedených skutečností stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že požadavek použití hlediska vizuálního, fonetického a významového, s odkazem na judikát Evropského

soudního dvora C-251/95, je zcela lichý. Rozhodování o ochranné známce neprobíhalo podle § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, na jehož aplikaci se vztahuje citovaný rozsudek Evropského soudního dvora. V řízení napadeném správní žalobou bylo otázkou, zda prvek „jelení lůj“ obsažený v přihlašovací označení „ASTRID Jelení lůj“, může vést k záměně se starší ochrannou známkou „Jelení lůj“, tedy zda je naplněn text ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochranných známkách. Proto aplikoval na danou situaci ustanovení § 22 zákona o ochranných známkách, které umožňuje, aby úřad přihlášku zamítl z důvodu existence shodného prvku ještě před tím, než by byla přihláška zveřejněna a podrobena případným námitkám ve smyslu ustanovení § 7 zákona o ochranných známkách. Žalovaný proto shledává napadený rozsudek městského soudu zcela v souladu se zákonem a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že s napadeným rozhodnutím městského soudu plně souhlasí. K výtce stěžovatele, že správní orgán a následně ani správní soud, nepoužily standardní kritéria (vizuální, fonetické a významové), uvedla, že přezkumná činnost správního soudu je omezena na zjištění, zda správní orgán výklad neurčitého právního pojmu provedl logicky a správně. Pokud odůvodnění správního rozhodnutí z tohoto hlediska ob stojí, správní soud nemůže do takového rozhodovacího procesu veřejné správy zasáhnout, neboť takové rozhodnutí bylo učiněno v souladu se zákonem. Na podporu svého názoru poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 7 As 57/2006, který dovozuje, že žalovaný není povinen u každého rozhodnutí uplatňovat všechna běžná kritéria, byť tak ve většině případů činí. Základním hlediskem je hledisko běžného spotřebitele, které v napadeném rozhodnutí uplatněno bylo. Odmítá tvrzenou opisnost označení „Jelení lůj“, neboť rozlišovací způsobilost a příznačnost tohoto označení pro jeho výrobce byla doložena množstvím dokladů, které prokazují téměř 50leté kontinuální uvádění výrobků s tímto označením na trh. Snahou stěžovatele, jakožto přímého konkurenta, je rozmělnění označení „Jelení lůj“ tak, aby došlo ke „zduhování“ tohoto označení a následnému výmazu této ochranné známky, čímž by výrobci vznikla značná škoda. Slovní prvek ASTRID v přihlašovaném označení není schopen dostatečně odlišit výrobky stěžovatele a osoby zúčastněné na řízení. Průměrný spotřebitel se bude totiž domnívat, že k výrobkům označeným přihlašovaným označením má osoba zúčastněná minimálně ekonomickou nebo výrobní vazbu. Domněnka průměrného spotřebitele je reálným nebezpečím záměny a nikoliv pouze nebezpečím asociace. Na podporu svých závěrů poukazuje na rozhodnutí Evropského soudního dvora ve věci C-251/95 PUMA v. Sabel a ve věci C-120/04, Medion AG v. Thomson multimedia Sales Germany & Austria GmbH. Žalovaný správní orgán i správní soud proto dospěly k zákonnému závěru, že přihlašované označení není schopno odlišit výrobky přihlašovatele od výrobků označených namítanou ochrannou známkou. Na základě uvedeného osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal splnění zákonných procesních předpokladů pro projednání kasační stížnosti. Shledal, že stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.) a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Stěžovatel je v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a je tak splněna i zvláštní podmínka řízení. Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek byla též podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a míří svým obsahem na kasační důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Kasační soud proto shledává kasační stížnost přípustnou a dospěl k závěru, že byly splněny všechny zákonné procesní předpoklady pro její projednání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost je opodstatněná.

Nejvyšší správní soud předepisuje, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí přísnou dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí) a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud při posuzování námitek kasační stížnosti vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž tento soud vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění, a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ostatně Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, také konstatoval, že: „Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě).

Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“.

Uvedená ustálená judikatura Ústavního soudu měla – ve vztahu k odůvodnění správních rozhodnutí, pro něž platí zásadně stejné principy – svého předchůdce v judikatuře Vrchního soudu v Praze (např. rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, uveřejněné v Soudní judikatuře ve věcech správních pod č. 27/1994) a našla svůj odraz i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Této judikatuře je společné, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl uveřejněn pod č. 787/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, že „opomene-li krajský (městský) soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.)“.

Z uvedené judikatury vyplývá stěžejní zásada, že nepřezkoumatelné rozhodnutí správního soudu nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Stěžovatel v kasační stížnosti vyslovil nesouhlas s posouzením právní otázky týkající se zaměnitelnosti starší ochranné známky a přihlašovaného označení a v tomto smyslu také vytkl správnímu soudu nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož se soud nezabýval všemi namítanými skutečnostmi, které stěžovatel uváděl již v průběhu správního řízení. Správnímu soudu rovněž vytkl, že nedostatečně zkoumal úvahu žalovaného a pouze opakoval jeho argumenty.

Nejvyšší správní soud se s ohledem na obsah kasační stížnosti proto nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Stěžovatel v poměrně obsáhlém žalobním podání ze dne 3. 1. 2007 mimo jiné namítl, že zásadně nesouhlasí s posouzením otázky zaměnitelnosti přihlašovaného označení „ASTRID Jelení lůž“ a starší ochranné známky „Jelení lůž“ společnosti Detecha (zejména bod c/ podání). Stěžovatel v žalobě akcentoval slovní prvek ASTRID jako fantazijní označení shodné s názvem jeho firmy, které je umístěno na prvním místě přihlašovaného označení, přičemž firma ASTRID je spotřebitelům dobře známa s ohledem na dlouholetou tradici na trhu kosmetických výrobků, což také žalovaný sám uznal. V replice (ze dne 26. 6. 2007) k vyjádření žalovaného stěžovatel rozvinul argumentaci v rámci obsahu řádně uplatněných žalobních bodů. Vytkl žalovanému, že se omezil na pouhé konstatování možnosti záměny,

aniž by provedl úvahu o zaměnitelnosti odpovídajícím způsobem, čímž při hodnocení jednotlivých prvků zaměnitelnosti překročil meze správního uvážení. Poukázal na běžná kritéria, která se při posuzování otázky zaměnitelnosti používají (fonetické, vizuální a sémantické) a zásadu posouzení jednotlivostí jako celku z hlediska průměrného spotřebitele.

Městský soud v Praze v napadeném rozsudku - k námitkám směřujícím do otázky posouzení zaměnitelnosti sporných označení, a schopnosti slovního prvku ASTRID dostatečně rozlišit kosmetické výrobky stěžovatele - uvedl pouze následující: *„Soud má ve shodě se žalovaným za to, že v daném případě, kdy starší ochranná známka je celá obsažena v přihlašovaném označení a představuje dva z jeho tří slovních prvků a je přihlašována pro shodné nebo podobné výrobky, mohou shodné slovní prvky „Jelení lůj“ vést k záměně přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou jiného vlastníka. Mohou tak vyvolat mylný dojem o hospodářském propojení žalobce a vlastníka starší ochranné známky „Jelení lůj.“* Nejvyšší správní soud se však s takto strohou argumentací správního soudu nemůže ztotožnit. S ohledem na obsah žalobních námitek, jakož i na namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního soudu, Nejvyšší správní soud shledal odůvodnění napadeného rozsudku nedostatečným. Městský soud se nevypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami, zejména ohledně schopnosti slovního prvku ASTRID dostatečně odlišit kosmetické výrobky stěžovatele, přičemž zároveň nedostatečně ozřejmil, z jakých důvodů mohou uvedená označení vést k záměně a na základě jaké úvahy tuto zaměnitelnost posuzoval. Totéž lze říci ohledně posouzení slovního prvku ASTRID, který stěžovatel v žalobě zdůrazňoval v bodě c), avšak městský soud se k této otázce vůbec nevyjádřil. V této části proto také zůstal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, který byl uveřejněn pod č. 787/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), „opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů“.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje také na to, že městský soud nedostatečně přezkoumal úvahu správního orgánu, nevyhodnotil všechny skutečnosti jím jako žalobcem uváděné a že pouze zopakoval argumenty žalovaného. Nejvyšší správní soud musí k této námitce uvést, že se městský soud omezil na pouhé konstatování možnosti záměny, tak jak ji vyhodnotil správní orgán, aniž by se hodnocením úvahy správního orgánu jakkoliv zabýval či uvedl konkrétní skutečnosti, které pro posouzení možnosti záměny shledal relevantní. Tento postup správního soudu je v rozporu se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007 - 34, dostupný na www.nssoud.cz, v němž kasační soud vyslovil právní názor, že „je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl.“ Nejvyšší správní soud proto nemůže uvedené odůvodnění rozsudku městského soudu akceptovat, neboť nesplňuje potřebné požadavky kvality právní argumentace. Pouhá konstatace možnosti záměny sporných označení, aniž by se městský soud blíže zabýval hodnocením úvahy správního orgánu proto nemůže obstát. V této souvislosti je třeba odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž kasační soud konstatoval, že „není-li z odůvodnění

napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ... ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“

Ke stěžovatelově námitce ohledně nesprávné aplikace ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochranných známkách z toho důvodu, že se nejedná o ustanovení hmotněprávní, nýbrž procesní, Nejvyšší správní soud uvádí, že zákon o ochranných známkách skutečně není striktně rozdělen na část hmotněprávní a na část procesní. Ustanovení § 22 odst. 2 citovaného zákona upravuje závazný postup Úřadu průmyslového vlastnictví při věcném průzkumu přihlašovaného označení a obsahuje tak další důvod, pro který lze přihlášku zamítnout.

Podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o ochranných známkách Úřad přihlášku zamítne, obsahuje-li přihlašované označení prvky starší ochranné známky, která je přihlášena nebo zapsána pro jiného vlastníka, jestliže by tyto prvky mohly vést k záměně se starší ochrannou známkou; ...(...).

V projednávaném případě došlo k situaci, že přihlašované označení skutečně obsahovalo slovní prvky starší ochranné známky zapsané pro jiného vlastníka, takže v rámci věcného průzkumu přihlašovaného označení bylo nutné posuzovat možnost vzájemné záměny. Správní orgán ani soud proto nepochybily, pokud citované ustanovení na projednávanou věc aplikovaly. Tomuto postupu aplikace práva Nejvyšší správní soud nemůže nic vytknout a tuto stěžovatelovu námitku proto neshledal důvodnou.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu vykazuje znaky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.), a proto kasačnímu soudu nezbylo než napadený rozsudek zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

V tomto řízení bude na městském soudu, aby se znovu zabýval všemi žalobními námitkami, s nimiž se musí po jejich přezkoumání a vyhodnocení provedených důkazů (jednotlivě a ve všech souvislostech) náležitým způsobem konkrétně vypořádat. Teprve po realizaci naznačených úkonů může vydat rozhodnutí nové, které musí být přesvědčivým a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným kasačním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud ve svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2009

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu